

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — Izajasz 62:10;
Izajasz 8:20; Łukasz 11:28.

„Tedy wyszedł głos z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy słudzy jego, i którzy się go boicie, i mali i wielcy. I słyszałem głos jako ludu wielkiego, i jako głos wielu wód, i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż ujął Królestwo Pan Bóg wszechmogący” — Obj. 19:5,6.

„Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest, i któryś był, i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką, i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abyś oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abyś wytracił tych, co psują ziemię” — Obj. 11:17,18.

„Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napelnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów” — Agg. 2:7,8.

„Albowiem oto Ja tworzę niebiosa nowe, i ziemię nową, a nie będą wspomniane rzeczy pierwsze, ani wstąpią na serce” — Izaj. 65:17.

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” — 2 Piotra 3:13.

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” — Obj. 11:15.

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chrystusowego Królestwa

MIESIĘCZNIK. Wydawany przez ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA. Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Maz.

OFIARA OKUPOWA ZA NAS

„On sam grzech wielu odniósł” (Izajasz 53:12)

NASZ WIELKI STWÓRCA w Biblii Świętej, poczynając od Księgi Rodzaju, objawia nam wspaniałe przymioty swojej istoty i

charakteru

oraz swoje miłujące zaangażowanie, cel i plan zbawienia całej ludzkości z przekleństwa grzechu i śmierci, które zostały sprowadzone na wszystkich przez grzech nieposłuszeństwa ojca Adama.

Opis w Księdze Rodzaju ukazuje, że Adam „pierwszy człowiek” (1 Kor. 15: 45), został stworzony na Boski obraz i podobieństwo, że był próbowany w stanie pierwotnej doskonałości, że doznał niepowodzenia w tej próbie, że wyrok śmierci został wydany na niego, ale że Bóg go nie opuścił, i ostatecznie przywróci Adama oraz jego ród do pierwotnego stanu przez Wybawcę, zrodzonego z niewiasty (1 Moj. 3:15; Gal. 4:4). To jest temat, na który kładzie nacisk i podaje w szczegółach cała Biblia, Słowo Boże.

Potrzeba śmierci odkupiciela jako ofiary za grzech, a także Jego sprawiedliwość, jako przykrycie

w odzieniu ze skór, jakie Bóg dostarczył Adamowi i Ewie (1 Moj. 3:21), w Boskim przyjęciu Ablowej ofiary ze zwierząt (1 Moj. 4:4) i w Izaaku położonym na ołtarzu (1 Moj. 22:1-18). Było to również zapowiedziane w śmierci rozmaitych ofiar, ustanowionych pod Zakonem i składanych przez cały Wiek Żydowski, dzięki którym patriarchowie mieli przystęp do Boga.

Prorocy, chociaż nie rozumieli doniosłości niektórych swoich wypowiedzi, nadmieniali pod Bożym natchnieniem o włożeniu grzechów na człowieka a nie na niższe stworzenie i w proroczych widzeniach ujrzeli Tego, który miał odkupić i wyzwolić ludzkość, który „jako baranek na za-

bicie wiedziony był”, i „zraniony był dla występków naszych”, „każń pokoju naszego była na nim”, a „sinością jego jesteśmy uzdrowieni”.

Ukazywali, że On „Najwzgardzeńszy był i najpodlejszy z ludzi, mąż boleści, a świadomy niemocy” i oświadczały, że „Pan włożył nań nieprawość wszystkich nas” (Iz. 53:3-7).

Prorocy przepowiadali, gdzie Jezus się narodzi [Mich. 5:2] i kiedy umrze, zapewniając nas, że „nie za własne grzechy” (Dan. 9: 26). Oni nawet prorokowali, że chociaż umrze i będzie pochowany, to trzeciego dnia zmartwychwstanie z piekła (z grobu, ze stanu nieświadomości w śmierci) i Jego ciało nie ulegnie rozkładowi (3 Moj. 23:10,11; Mat. 12:40; 16:21; 17:22,23; Ps. 16:10; Dz.Ap. 2:31; 26:13; 1 Kor. 15:20).

Zgodnie z proroctwem Daniela 9:23-27 cielesnemu Izraelowi miało być dane 70 tygodni specjalnej łaski, z których 69 (7 + 60 + 2 = 69 symbolicznych tygodni lub 183 symbolicznych dni, albo 183 symboliczne lata — „dzień za rok”, Ezech. 4:6) „od wyjścia słowa o przywróceniu i zbudowaniu Jeruzalemu [w 455 roku p.n.e.]—doprowadziło — aż do Mesjasza [Pomazańca]wodza”.

Jesienią 29 roku, kiedy Jezus z Nazaretu, jak to było przepowiedziane w Psalmie 40:7-9 (por. z Listem do Żyd. 10:1-10), zajął miejsce typicznych ofiar pojednania składanych ze zwierząt (gdyż krew wołów i kozłów nie mogła w sposób rzeczywisty, a jedynie typiczny, gładzić grzechy — Żyd. 10:4), symbolizował swoje zupełne poświęcenie Bogu przez chrzest w wodzie. Wówczas został pomazany Duchem Bożym i w ten sposób stał się Pomazańcem, Chrystusem, Mesjaszem (Dz.Ap. 10: 38), usłyszał też „głos z niebios mówiący: Ten jest

KREW POJEDNANIA BYŁA KONIECZNA

on Syn mój miły, w którym mi się upodobało" (Mat. 3:16,17).

To wydarzyło się „po” 62 tygodniach, które nastąpiły po pierwszych 7 tygodniach, mianowicie po jesieni 29 roku, w ciągu siedmiu lat owego 70. symbolicznego tygodnia, kiedy to Mesjasz miał być „zabity”. „Przełoż rodzaj jego któż wypowie? Albowiem wycięty jest z ziemi żyjących, a zraniony dla przestępstwa ludu mojego” (Iz. 53:8). Był „zabity”, zgodnie z przepowiednią, „w połowie [lub inaczej w środku] owego tygodnia” — jednego tygodnia, który pozostał, owego 70., ostatniego symbolicznego tygodnia (mianowicie 7 lat) łaski obiecanej Izraelowi; bowiem było to 3 1/2 roku po Jego pomazaniu w czasie wiosennego święta

Paschy gdy ustanowił Pamiątkową Wieczerzę, upamiętniającą Jego ofiarniczą śmierć jako antytypicznego „Baranka Bożego, który głodzi grzech świata” (Jan 1:29,36; Mat. 26:26-29).

Podczas drugiej połowy 70. symbolicznego tygodnia (3 1/2 roku od wiosny 33 roku aż do jesieni 36 roku) obiecane przymierze łaski pozostawało wyłącznie z Izraelem, z „ostatkiem”, „świętego świętych”. Wszyscy, którzy stanowili „ostatek” byli wielce błogosławieni (Iz. 10:20-23; Rzym. 9:28,29). Posłannictwo Ewangelii do pogan, poczynając od Korneliusza i jego domowników, nie było skierowane wcześniej, aż obiecane 70 tygodni przymierza łaski dla Izraela wypełniło się w 36 roku.

BS.79,18

35 PROROCTW MESJAŃSKICH WYPEŁNIONYCH W JEDNYM DNIU

„Aleć się to wszystko stało, aby się wypełniły Pisma prorockie” (Mat. 26: 56).

W PIŚMIE ŚW., danym przez Jehowę za pośrednictwem Jego hebrajskich proroków, dostrzegamy 35 szczególnych proroctw odnoszących się do cierpień i śmierci Mesjasza. Wszystkie te proroctwa wypełniły się w Jezusie z Nazaretu podczas 24 godzin 14 dnia pierwszego miesiąca (14 Abib, albo inaczej Nisan, od godz. 6 po południu do 6 po południu dnia następnego) — 2 Moj. 12:2,3,6; Estery 3:7. Przytoczymy te proroctwa, a ich wypełnienie zaznaczymy kursywą.

Zapraszamy naszych czytelników do poszukania w Piśmie Świętym zacytowanych wersetów oraz ich wypełnień, aby wiara wasza „nie gruntowała się na mądrości ludzkiej, ale na mocy Bożej” (1 Kor. 2:5). „Lecz Bóg, co przez usta wszystkich proroków swoich przepowiedział, iż Chrystus jego cierpieć miał, to tak ziścił” (Dz.Ap. 3:18). „Ale te są napisane, abyście wy wierzyli, że Jezus jest Chrystus, Syn Boży, a żebyście wierząc żywot mieli w imieniu jego” (Jan 20:31).

O MESJASZU PROROKOWANO, ŻE

(1) Miał być zdradzony przez przyjaciela: Ps. 41:10; 55:13-15. Zob. *Mat. 26:47-50; Jan 13:18.*

(2) Miał być sprzedany za 30 srebrników: Zach. 11:12. Zob. *Mat. 26:14,15.*

(3) Uzyskane pieniądze miały być rzucone garnarczowi: (a) *srebrniki*, (b) 30 sztuk, (c) porzucone, (d) w domu Pańskim: Zach. 11:13. Zob. *Mat. 27:3-10.*

(4) Miał wołać do Boga i być wysłuchany przez Niego: Ps. 22:25. Zob. *Łuk. 22:41-44; Żyd. 5:7.*

(5) Jego uczniowie mieli Go opuścić: Zach. 13:7. Zob. *Mat. 26:31,56; Mar. 14:27.*

(6) Miał zostać oskarżony przez fałszywych świadków: Ps. 27:12; 35:11; 109:2. Zob. *Mat. 26: 59,60.*

(7) Miał być bity laską w policzek: Mich. 5:1. Zob. *Mat. 26:67 (lub trzcina[^] czy różgami); Mar. 15:19; Łuk. 22:63,64.*

(8) Miał być ubiczowany: Izaj. 50:6; 53:5. Zob.

Mat. 27:26; Jan 19:1.

(9) Mieli pluć na Niego: Izaj. 50:6. Zob. *Mat. 26:67; 27:30; Mar. 15:19.*

(10) Jego oblicze miało być zeszpecone: Izaj. 52:14. Zob. *Mat. 26:67; 27:29,30; Mar. 15:17-19; Łuk. 22:64.*

(11) Miał milczeć przed swoimi oskarżycielami: Izaj. 53:7. Zob. *Mat. 27:12-14; Mar. 15:3-5; 1 Piotra 2:23.*

(12) Miał być wzgardzony i odrzucony przez lud: Ps. 22:7; Izaj. 53:3. Zob. *Mar. 9:12; 15:17-20.*

(13) Miał być zraniony i posiniaczony: Izaj. 53:5. Zob. *Mat. 27:26,29,30; Mar. 15:15,17,19.*

(14) Jego ręce i stopy miały być przebite: Ps. 22:17. Zob. *Łuk. 23:33; Jan 20:25-27.*

(15) Miał być policzony z przestępcami (złodziejami): Izaj. 53:12. Zob. *Mat. 27:38; Mar. 15:27, 28; Łuk. 22:37; Jan 19:18.*

(16) Miał się modlić za swoich prześladowców: Izaj. 53:12; Ps. 109:4. Zob. *Łuk. 23:34.*

(17) Lud miał pogardliwie potrząsać głowami na Jego widok: Ps. 22:8; 109:25. Zob. *Mat. 27:39.*

(18) Lud miał się z Niego naigrawać: Ps. 22:9. Zob. *Mat. 27:41[^]4; Łuk. 23:35-37.*

(19) Lud miał na Jego widok się dziwić: Ps. 22:18; Izaj. 52:14. Zob. *Łuk. 23:35.*

(20) Jego szaty miały być rozdzielone, a o suknię miały być rzucone losy: Ps. 22:19. Zob. *Mat. 27:35; Mar. 15:24; Łuk. 23:34; Jan 19:23,24.*

(21) W południe ciemność miała okryć ziemię: Amos 8:9. Zob. *Mat. 27:45; Mar. 15:33; Łuk. 23:44.*

(22) Miał zawołać: „Boże mój! Boże mój! czemuś mnie opuścił?!”: Ps. 22:2. Zob. *Mat. 27:46; Mar. 15:34.*

(23) Miał mieć pragnienie: Ps. 22:16; 69:4,22. Zob. *Jan 19:28.*

(24) Mieli Jemu podać do picia ocet i żółć: Ps. 69:22. Zob. *Mat. 27:34,48; Mar. 15:23,36; Łuk. 23:36; Jan 19:29.*

(25) Miał „wylać na śmierć” swoje ludzkie życie: Izaj. 53:12. Zob. *Jan 10:17,18*.

(26) Jego ludzkie życie miało stać się ofiarą za grzech: Iz. 53:10-12. Zob. *Mat. 26:27,28; Jan 6: 51; 10:11,15,16; 1 Kor. 15:3; Żyd. 2:9; 7:27; 9:26-28*.

(27) Miał powierzyć swojego ducha w Boże ręce — swoje prawo do życia jako człowiek: Ps. 31:6. Zob. *Luk. 23:46*.

(28) Miał być zabity, „nie za własne grzechy”, w środku 70. symbolicznego tygodnia, mianowicie w okresie Paschy, jako antytypiczny, będący bez skazy, Baranek Paschalny: Dan. 9:26,27; 2 Moj. 12:5; Iz. 53:7,9. Zob. *Jan 1:29; 1 Kor. 5:7; 2 Kor. 5:21; Żyd. 4:15; 7:26; 9:14; 1 Piotra 1:18,19; 2:22*.

(29) Jego przyjaciele mieli stać z dala od Niego: Ps. 38:12; 88:9,19. Zob. *Mat. 27:55,56; Mar. 15: 40,41; Luk. 23:49*.

(30) Jego kości (choć oddzielone i możliwe do policzenia z powodu dotkliwych cierpień krzyżowania — Ps. 22:15,18) nie miały być złamane: Ps. 34:21; 2 Moj. 12:46. Zob. *Jan 19:31-36*.

(31) Miał być przeбит: Zach. 12:10. Zob. *Jan 19: 34-37; Obj. 1:7*.

(32) Miał doznać porażenia serca, które pod żarem gorączki stopiłoby się jak wosk pod wpływem ognia: Ps. 22:15,16. Zob. *Jan 19:34*.

(33) Miał być pochowany w grobowcu bogatego człowieka: Iz. 53:9. Zob. *Mat. 27:57-60; Mar. 15:42-46; Luk. 23:50-53; Jan 19:38^2*.

(34) Miał dostarczyć to, czego nie mógł dać nikt z upadłego rodu Adamowego, mianowicie, okup, wymaganą równowartość, doskonałe ludz-

kie życie, aby odkupić, zapłacić za doskonałe ludzkie życie, które Adam oraz wszyscy z jego rodu, znajdujący się w jego biodrach, utracili przez grzech Adama: Ps. 49:8; 5 Moj. 19:21; Ijob 33:24; Przyp.Sal. 11:1; Izaj. 53:4-6, 10-12. Zob. *Mat. 20:28; Mar. 10:45; Jan 6:51; 1 Kor. 15:3; 1 Tym. 2:6; 1 Piotra 2:24*.

(35) Jego ofiarnicza śmierć miała być dobrowolna, a On z radością miał czynić wolę Bożą: Ps. 40:7-9. Zob. *Żyd. 10:1-14; 12:2; Jan 4:25,26,34; 6:51; 10:17,18; 14:31; 15:11; 17:4,13*.

W świetle Pisma Świętego, rozumu i faktów, tych 35 szczególnych proroctw wypełnionych w ciągu jednego dnia, przedstawionych powyżej, nie pozostawia cienia wątpliwości co do tego, że Jezus z Nazaretu jest prawdziwym Mesjaszem. Inne Mesjańskie proroctwa, jak np., odnoszące się do Jego zmartwychwstania dnia trzeciego, wypełniły się w Nim a nie w kimś innym.

Ponieważ 35 powyższych proroctw, dotyczących cierpień oraz śmierci Mesjasza, wypełniło się tak realistycznie w Jezusie podczas Jego pierwszego adwentu, a nie w kimś innym, możemy być pewni, że wypełnienie wielu innych proroctw natchnionych przez Boga, a dotyczących chwalebego panowania Mesjasza, które wkrótce ma nadejść w celu błogosławienia „wszystkich rodzin ziemi”, jest tak samo pewne. Cóż za wspaniała perspektywa roztacza się w Słowie Bożym, szczególnie dla wierzących Żydów i wierzących pogan! „... nadzieję mamy w Bogu żywym, który jest zbawicielem wszystkich ludzi, a najwięcej wiernych” (1 Tym. 4:10).

BS '79,19.

KTO JEST NASZYM ZBAWICIELEM ?

Z POWODU złego zrozumienia przez różne osoby indywidualności i natur Niebiańskiego Ojca i Jego Syna Jezusa, wielu chrześcijan z licznych denominacji powie wam, że Jezus sam jest naszym Zbawicielem. Tego bowiem dowiedzieli się w swoich domach, kościołach, szkołach niedzielnych itp. Wprawdzie nieliczni powiedzą wam, że Jehowa, Ojciec Niebiański, który z powodu nieposłuszeństwa Adama wydał nań wyrok śmierci i na jego rodzaj (1 Moj. 3:17-19; Rzym. 5:12) również jest tym Jedynym, który w rzeczywistości jest naszym Wybawicielem od tego wyroku.

Wielu o Jehowie myśli tylko jako o Bogu gniewu, „Bo gniew Boży objawia się z nieba przeciwko wszelkiej niepobożności i niesprawiedliwości tych ludzi, którzy zatrzymują [gr. tłumią, zatajają] prawdę Bożą w niesprawiedliwości” (Rzym. 1:18). Takim miłość szczególnie się kojarzy z Jezusem, ale podobnie nie mogą połączyć gniewu z Barankiem Bożym, chociaż Biblia mówi o takich, którzy w wielkim ucisku ukryją się przed, „gniewem tego Baranka” (Obj. 6:16).

Udajmy się do samej Biblii i zwróćmy uwagę zarówno w Starym Testamencie, jak i Nowym Testamencie na odpowiedź, kto ostatecznie jest

naszym Zbawicielem.

JEHOWA JEST NASZYM ZBAWICIELEM

„*Od Panać [od Jehowy] jest wybawienie*” (Ps. 3:9).

„*Wszakże zbawienie sprawiedliwych jest od Pana*” (Ps. 37:39).

„*Oto Bóg [Jehowa, mówi proroczno] zbawienie moje*” (Iz. 12:2).

„*Ja, Jam jest Pan, a nie masz oprócz mnie zbawiciela*” (Iz. 43:11).

„*Ja Pan, zbawiciel twój i odkupiciel twój*” (Iz. 60:16).

„*Gdyżem Ja jest Pan, Bóg twój, od wyjścia z ziemi egipskiej; a Boga oprócz mnie nie poznałeś i nie masz zbawiciela oprócz mnie*” (Oz. 13:4).

„*Nadzieję mamy w Bogu żywym, który jest zbawicielem wszystkich ludzi [spod potępienia Adamowego], a najwięcej [do wiecznego życia] wiernych*” (1 Tym. 4:10).

„*Bóg ... objawił czasów swoich to słowo swoje przez kazanie, które mi jest zwierzone według rozrządzenia zbawiciela naszego Boga*” (Tyt. 1:2,3).

„*Sług nauczaj ... aby naukę zbawiciela naszego*

Boga we wszystkim zdobili" (Tyt. 2:9,10).

„Samemu mądrymu *Bogu*, *zbawicielowi naszemu*, niech będzie chwała i wielmożność, moc i zwierzchność, i teraz i po wszystkie wieki" (Juda 25).

Tak więc Jehowa Bóg wyraźnie i słusznie rości sobie prawo do tytułu Zbawiciela. Czyni to z tego powodu, że jest autorem wielkiego Planu Zbawienia, natomiast zbawienie to rozpoczęło się w dniu zesłania Ducha Świętego, jego finał zaś nastąpi przy końcu Wieku Tysiąclecia.

Gdyby ta prawda, że sam Wszechmocny Jehowa jest Zbawicielem, jako autor Planu Zbawienia i Jego wykonawca, była w pełni przyjęta przez Jego chętnych pośredników i przedstawicieli, wyzwoliłaby wielu spod wpływu fałszywych pojęć o wzajemnym pokrewieństwie Niebiańskiego Ojca z Jego Niebiańskim Synem, w związku ze zbawieniem rodzaju ludzkiego.

Nie pozostawiłoby to miejsca na ów, niemalże bluźnierczy, pogląd na tę sprawę, pogląd podtrzymywany przez znaczną liczbę wyznaniowych chrześcijan, mianowicie, iż Ojciec Niebiański trwał w gniewie usiłując zabić lub torturować grzeszącego człowieka, a Niebiański Syn, nasz Pan Jezus, pełen miłości i litości (których to zalet według tej teorii brakowało Niebiańskiemu Ojcu) interweniował i zmazał urazę i gniew Ojca, przyjmując na siebie, w zastępstwie człowieka, uderzenie gniewu: Jehowa obecnie jest zjednany tylko dlatego, że będąc sprawiedliwym nie może wymagać ze strony grzesznika ponownie tego, co już zostało zapłacone drogocenną krwią Chrystusa. Im prędzej ten okropny błędny pogląd o pojednaniu zostanie usunięty przez tych, którzy go podtrzymują, tym lepsza będzie perspektywa na ich postępek w sprawach duchowych — w wiedzy, łasce i *miłości prawdziwego Boga*.

Wielu uważa, że z powodu tego bluźnierczego poglądu nie mogą rzeczywiście kochać Boga, ale raczej Go się bać. Małą dziewczynkę, którą nauczono tego poglądu przynoszącego ujmę Bogu, zapytano co uczyniłaby, gdyby nagle stanęła twarzą w twarz przed Bogiem. Odpowiedziała, że uciekłaby i się schowała za Jezusem.

Właściwy pogląd na tę sprawę pokazuje Ojca Niebiańskiego doskonałego w swej sprawiedliwości, bo sprawiedliwy wyrok Jego sprawiedliwego prawa nie może być pogwałcony, nawet przez Niego.

Ten pogląd pokazuje Boga doskonałego w mądrości, tak iż Jego plan i zarządzenia, nie tylko w odniesieniu do stworzenia człowieka, lecz także jego zbawienia, pojednania itp., są tak zupełne, że w nich nie może się przydarzyć nic nieprzewidzianego lub jakieś niepowodzenie ani jakakolwiek potrzeba zmiany Boskiego Planu. Jest napisane, „Gdyż ja Pan nie odmieniam się" i „Znajome są Bogu od wieku wszystkie sprawy jego" (Mai. 3:6; Dz.Ap. 15:18).

Dalej właściwy pogląd pokazuje Boga doskonałego również w swej miłości, większa miłość od tej jest niemożliwa, ta miłość w pełnej równowa-

dze i harmonii z pozostałymi przymiotami Boga może zachować przy życiu grzesznika tylko w harmonii ze sprawiedliwym programem wytyczonym przez Boską mądrość.

Pokazuje też Boską doskonałość w mocy, jak wszystkie Jego dobre cele, dobre intencje, sprawiedliwy program i pełne miłości zamierzenia, w pełni skoordynowane, będą wykonane i doprowadzone do skutku. Jest napisane „Takci będzie słowo moje, które wynijdzie z ust moich; nie wróci się do mnie próżno, ale uczyni to, co mi się podoba, i poszczęści mu się w tym, na co je pošle" (Iz. 55:11).

Tak więc, na podstawie Pisma Świętego widzimy, że wielki Jehowa sam jest autorem zbawienia, które przyniósł nam Pan Jezus. To zbawienie wiedzie nas do pełniejszego uczczenia Wszechmocnego Boga i właściwszej miłości do Niego, ono, najogólniej mówiąc, nie umniejsza czci, miłości i oceny, lecz te zalety podtrzymuje i czci naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa. Ponadto w Niebiańskim Synu widzimy obraz Niebiańskiego Ojca i rozpoznajemy Go jako „posłannika przymierza" (Mai. 3:1), za pośrednictwem którego wszelkie, związane z przymierzem, błogosławieństwa Jehowy będą dostarczone ludzkości, a żadne poza Nim. W harmonii z tą myślą, że nasz Pan Jezus we wszystkich sprawach działa jako *reprezentant* Jehowy w dziele zbawienia, zauważ następujące wersety Pisma Świętego:

„*Tego Bóg* za księcia i zbawiciela wywyższył prawicą swoją, aby dana była ludowi Izraelskiemu pokuta i odpuszczenie grzechów" (Dz.Ap. 5:31).

„Paweł, Apostoł Jezusa Chrystusa podług rozrządzenia *Boga, zbawiciela naszego*, i Pana Jezusa Chrystusa, który jest nadzieją naszą" (1 Tym. 1:1).

„Albowiem to jest rzecz dobra i przyjemna przed *Bogiem, zbawicielem naszym*". „Boć jeden jest Bóg, jeden także pośrednik między Bogiem i ludźmi, człowiek Chrystus Jezus." (1 Tym. 2:3,5).

„Ale gdy się okazała dobroć i miłość ku ludziom *zbawiciela naszego, Boga ...* zbawił nas przez omycie odrodzenia i odnowienie Ducha Św., którego wylał na nas obficie *przez Jezusa Chrystusa, zbawiciela naszego*" (Tyt. 3:4-6).

„A myśmy widzieli i świadczymy, iż *Ojciec posłał Syna*, aby był zbawicielem świata" (1 Jana 4:14).

Zwróćmy też uwagę na własne słowa naszego Pana na ten temat:

„Lecz o onym dniu i godzinie [o wtórym adwencie, gdy niebiańskie Królestwo będzie ustanowione] nikt nie wie, ani Aniołowie, którzy są w niebie, *ani Syn*, tylko Ojciec" (Mar. 13:32).

„A oto ja pošlę na was obietnicę Ojca mego" (Łuk. 24:49).

„Boć nie posłał Bóg Syna swego na świat, aby sądził świat, ale aby świat był zbawiony przezeń" (Jan 3:17).

„Nie mogę ja sam od siebie nic czynić: jako słyszę, tak sądzę" (Jan 5:30).

„Jam przyszedł w imieniu Ojca mego" (Jan 5:43).

„Przeżoż to, co ja wam mówię, jako mi powiedział Ojciec, tak mówię" (Jan 12:50).

„Wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego, i do Boga mego, i Boga waszego" (Jan 20:17).

„Jako mię posłał Ojciec, tak i ja was [ucznioów] posyłam" (Jan 20:21).

„Czasy i chwile...Ojciec w swej mocy położył" (Dz.Ap. 1:7).

ZBAWIENIE JEHOWY NASTĘPUJE PRZEZ JEZUSA

Plan Jehowy realizuje się przez Chrystusa, nasienie niewiasty, przez którego szatan będzie zniszczony (1 Moj. 3:15; Rzym. 16:20; Żyd. 2:14; 1 Jana 3:8).

„A teraz mówi Pan, który mię [Jezusa] zaraz z żywota za służę sobie utworzył, abym zaś przy-wiół do niego Jakuba (naturalnego Izraela)...przeżoż dałem cię za światłość poganom, abyś był *zbawieniem moim* [Zbawieniem Jehowy, gdyż Jehowa jest Zbawicielem przez swego Mesjasza, swego Pomazańca] aż do kończyń ziemi" (Iz. 49:5, 6). Mesjasz, sam Jezus, świadczy o tym:

„Duch panującego Pana jest nade mną [od czasu chrztu Jezusa]: przeto mię pomazał Pan, abym opowiadał Ewangelię cichym, posłał mię, abym zawiązał rany tych, którzy są skruszonego serca, abym zwiastował pojmanym [w śmierci] wyzwolenie, a więźniom otworzenie ciemnicy [wielkiego więzienia śmierci; Pan przyszedł w swym drugim adwencie z kluczami piekła, grobu i śmierci — Obj. 1:18; Jan 5:28, 29] ... abym wypuścił uciśnione na wolność, abym cieszył wszystkich płaczących" (Iz. 61:1,2; Łuk. 4:18).

W taki sposób Jehowa jest naszym Zbawicielem przez swego Mesjasza, Pomazańca, „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny ... aby świat był zbawiony *przezeń*," (Jan 3:16,17). Wobec tego, Jehowa jest naszym Zbawicielem i On nam przynosi swoje zbawienie przez swego jednorodzonego Syna, który umarł w celu odkupienia Adama i jego rodu, stając się tym samym „ubłaganiem [zadoścuczynieniem] za grzechy nasze [Kościoła]; a nie tylko za nasze, ale też za grzechy wszystkiego świata" (1 Jana 2:2).

POCHODZENIE IMIENIA JEZUS

To właśnie imię, jakie Jehowa dał swemu jednorodzonemu synowi, gdy Go posłał na świat, również wskazuje, że nasze zbawienie pochodzi od Jehowy. U Mat. 1:21 Anioł Jehowy powiedział Józefowi, opiekunowi Jezusa „Nazowiesz imię Jego JEZUS, albowiem [tu jest powód dania Jemu tego imienia] on zbawi lud swój od grzechów ich". *Jezus* jest łacińską nazwą hebrajskiego imienia *Joszua* (Dz.Ap. 7:45; Żyd. 4:8), lub *Jahszua*. Słowo to znaczy *Jehowa jest zbawieniem, Zbawienie Jehowy* lub *Jehowa zbawia*. To imię oraz *Emmanuel*

(Bóg z nami, w. 23) oznaczają urzędową działalność naszego Pana i pokazują, że zbawienie jest Jehowy i będzie dokonane przez Jego jednorodzonego Syna.

Jezus (Yahszua, Zbawienie Jehowy) oświadczył: „Jam jest ta droga, i prawda, i żywot; żaden nie przychodzi do Ojca, tylko przez mię" (Jan 14:6). Okupową zasługą swojej ludzkiej ofiary Jezus wybawia swój lud od grzechów. Jego ludem są wszyscy ci, którzy w Wieku Ewangelii i w Wieku Tysiąclecia przez Niego przybliżają się do Boga. Rodzaj ludzki znajduje się pod potępieniem, w mocy grzechu, ponosząc jego skutki. Jezusowa okupowa zasługa, teraz *przypisana* poświęconym, uwalnia ich od potępienia grzechu. Dzięki Bożemu Słowu, Duchowi i Opatrznościom, On stopniowo wyzwala poświęconych spod mocy lub spod panowania grzechu i ostatecznie w zmartwychwstaniu Jezus ich wyzwoli ze skutków grzechu. W Tysiącletnim Pośredniczącym Panowaniu, przez *zastosowanie* swojej okupowej zasługi On wyzwoli świat spod potępienia grzechu, przez swoje urzędy: kapłański, pośredniczący, królewski, prawodawczy, sędziowski, proroczy i ojcowski, On wyzwoli z mocy i skutków grzechu tych wszystkich, którzy posłusznie staną się Jego ludem. Halleluja (sławcie Jah, Yah, Yahweh)! Co za Zbawca!

Dlatego radujmy się „Dziękując Ojcu ... który nas wyrwał z mocy ciemności, i przeniósł do królestwa Syna swego miłego, w którym mamy odkupienie przez krew Jego, to jest, odpuszczenie grzechów; który jest obrazem Boga niewidzialnego, i pierworodny wszystkich rzeczy stworzonych [początkiem stworzenia Bożego — Obj. 3:14] ... Ponieważ się upodobało Ojcu, aby w nim wszystka zupełność mieszkała" (Kol. 1:12-19).

ZBAWIENIE OJCA PRZEZ SYNA

A zatem, nasze zbawienie jest zbawieniem Ojca przez Syna (1 Kor. 8:6). Jezus nigdy nie twierdził, że jest równy Ojcu. Przeciwnie, On mówił „Ojciec mój większy jest niż ja" (Jan 14: 28). Bóg przez Apostoła Pawła powiedział „Głową Chrystusową jest Bóg" (1 Kor. 11:3), a Jezus też oświadczył (Jan 6:38-40) „Bom zstąpił z nieba, nie iżbym czynił wolę moją, ale wolę onego, który mię posłał" [tę wolę Jezus w upodobaniem czynił — Ps. 40:9; Jan 4:34; Żyd. 10:7]. A tać jest wola onego, który mię posłał, abym z tego wszystkiego, co mi dał [Maluczkie Stadko, Oblubienicę Chrystusową], nic nie stracił, ale abym to wzbudził w on ostateczny dzień [Dzień Wzbudzenia — Tysiącletnim Dniem]. A tać jest wola onego, który mię posłał, aby każdy [z rodzaju ludzkiego w okresie restytucji — Dz.Ap. 3:21] kto widzi Syna [wówczas oczy ślepych będą otworzone — Iz. 29:18; 35:5; 42:7; Jan 1:9; 1 Tym. 2:3,4; Obj.1:7] a wierzy weń, miał żywot wieczny; a ja go wzbudzę w on ostateczny dzień".

Skoro więc „życie wieczne" jest „darem Bożym ... przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego". (Rzym. 6:23), stosownie do tego powinniśmy czcić

i słać obu, Boga i Jezusa. „Każdy bowiem, kto by wzywał imienia Pańskiego [Jehowę, przez Jego Syna Jezusa, Mesjasza — Jan 10:9; 14: 6; 2 Jana 2:9; Obj. 5:8,9], zbawiony będzie”. (Joel 2:32; Dz.Ap. 2:21; Rzym. 10:13).

Z właściwym zrozumieniem i ocenieniem mądrego, sprawiedliwego, miłującego i potężnego Jehowy i pamiętając, że „Bóg jest miłością” (1 Jana 4:8,9,14,15): „sprawiedliwi weselić się i radować się będą przed obliczem Bożym, i płaszać będą od radości. Śpiewajcie Bogu, śpiewajcie psalmy imieniowi jego; gotujcie drogę temu, który jeździ na obłokach. JAH jest imię tego, radujcie się przed obliczem jego” (Ps. 68:4,5). „Śpiewajcież Panu wszystka ziemio ... głos wydajcie przed królem i Panem ... bo idzie sądzić ziemię. On będzie sądził okrąg świata w sprawiedliwości” (Ps. 98:4-9).

HALLELUJA (WYŚLAWIAJCIE JAH)

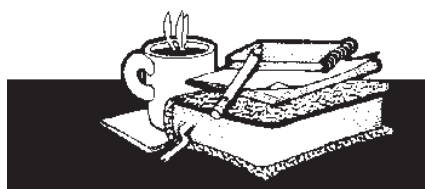
Zwróćmy uwagę na imię JAH w hebrajskim słowie „HALLELUJAH” — oznaczającym: Wysławiajcie Pana (JAH) — np. w Ps. 104:35; 105:45;

106:1,48; 111:1; 112:1; 113:1,9; 115:17,18; Iz. 12:4; Obj. 19:1,3,4,6.

„Bogu [Jehowie] niech będzie chwała za niewypowiedziany dar jego” (2 Kor. 9:15). Hallelu-jah! Co za Zbawca! On zaplanował nasze zbawienie i złożył najwyższą ofiarę.

Jezus powiedział „Aby wszyscy czcili Syna, tak jako czczą Ojca, który go posłał. Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: kto słowa mego słucha i wierzy onemu, który mię posłał, ma żywot wieczny” (Jan 5:23,24). Hallelujah ! Co za Zbawcę mamy również w Jezusie, przez którego dokonuje się nasze zbawienie!

Czczymy, uwielbiamy, sławmy i radośnie służmy zarówno Ojcu, jak i Jego błogosławionemu Synowi, każdemu z Nich oddajmy cześć i chwałę stosownie do Ich nazwy. „Chrystus umarł za grzechy nasze według Pism” (1 Kor. 15:3). Jednak że w Planie Jehowy, w Ojcowskim sercu i umyśle, Jezus był „przejrzany przed założeniem świata”, był „Barankiem zabitym” (1 Piotra 1:19-21; Obj. 13:8). BS '79,20.

PYTANIA BIBLIJNE

PYTANIE: Do Żyd. 12:2 jest powiedziane, żebyśmy patrzyli na Jezusa, „który dla wystawionej sobie radości, podjął krzyż wzgardziwszy sromotę, i usiadł na prawicy stolicy Bożej”. Co za radość była przed Nim wystawiona ?

ODPOWIEDZ: Ponieważ Jezus „był posłuszny aż do śmierci, a to śmierci krzyżowej”, Bóg „nader go wywyższył i darował mu imię, które jest nad wszelkie imię” (Filip. 2:8,9; Efez. 1:20,21; Żyd. 1:4-13).

Ale my możemy być pewni, że radość naszego Pana nie była tylko cieszeniem się z góry na najwyższe stanowisko pośród Nowych Stworzeń, o wiele wyższe od wszelkich innych stworzeń, chociaż ono było niewątpliwie częścią Jego radości. Nasz Pan sam powiedział „Szczęśliwsza jest rzecz dawać, niżeli brać” (Dz.Ap. 20:35). „Ochotnego dawcę Bóg miłuje” (2 Kor.9:7) i Jezus znajdował przyjemność w czynieniu woli Ojcowskiej (Ps. 40:9; Żyd. 10:7; Jan 4:34). Powiedział też „Bom zstąpił z nieba, nie iżbym czynił wolę moją, ale wolę onego, który mię posłał” (Jan 6:38).

Według Pisma Świętego, radość wystawiona przed Jezusem, w której On znajdował przyjemność, składała się z kilku zarysów": (1) Czynienie woli Ojca, dla Jego przyjemności; (2) otrzymanie wielkiej nagrody Boskiej natury i dziedzictwa Bożego, łącznie z namiestnictwem; (3) zwycięstwo i wywyższenie Kościoła; (4) błogosławienie świata,

szczególnie tysiącletnią restytucją; (5) wykorzenienie, lub wytepienie, zła; (6) danie wiecznego życia posłusznym i wieczne unicestwienie niepoprawnych; i (7) spośród tego wszystkiego i wszystkich wynikłych z tego działań słać Boga.

Kiedy Jezus na Kalwarii kładł swoje ciało za życie świata (Jan 6:51) w wielkiej mierze doświadczył radości służąc, podobając się i słać Niebiańskiego Ojca (Mat. 3:17; 12:16-21; 17:5), lecz głównie On spoglądał naprzód w radosnym oczekiwaniu na inne zarysy radości wystawione przed Nim. Częściowo doświadczył niektórych z nich przed Kalwarią, innych częściowo po zmartwychwstaniu. Bardzo ważny okres Jego radości rozpoczął się w 1914 roku, gdy On rozpoczął okres wielkiego ucisku (Dan. 12:1; Mat. 24:21) obalaniem królestwa szatana jako części niszczenia zła. Innych swoich radości dozna podczas Pośredniczącego Tysiącletniego Panowania i kolejnych, różnych od dotychczasowych, w Małym Okresie (Obj. 20:3,7-9; 21:8) i w przyszłych wiekach (Efez. 2:7). Wszystkie zarysy Jego radości są progresywne, a w swoich dokonaniach po-Tysiącletnich, w przyszłych wiekach, wiecznie będzie słać Boga.

OSOBISTE WYWYŻSZENIE NIE BYŁO MOTYWEM JEZUSA

PYTANIE: Czy Jezus służył Bogu z tego powodu, że pragnął osobistego wywyższenia ?

ODPOWIEDZ: Jezus w najmniejszym stopniu nie miał bezbożnej ambicji Lucyfera, który rzekł w swoim sercu: „Wstąpię na niebo, nad gwiazdy Boże wywyższę stolicę moją, a usiądę na górze zgromadzenia, na stronach północnych. Wstąpię na wysokość obłoków, będę równy Najwyższemu” (Iz. 14:13,14). Przeciwnie, Jezus zrezygnował ze swojej przedludzkiej natury i się poniżył, „wyniszczył samego siebie, przyjąwszy kształt niewolnika, stawszy się podobny ludziom”. Posłuszny Bogu cierpiał bardzo, „będąc posłusznym aż do śmierci, a to śmierci krzyżowej”, „wszystko ku chwale Bożej czyniąc” (Fil. 2:7,8; 1 Kor. 10:31). Jego głównym pragnieniem było uczcić imię swego Ojca.

Zwróćmy uwagę jak nasz Pan pod koniec swoich srogich prób i prześladowań, z pełną lojalnością i najwyższym oddaniem modlił się do swego Ojca (Jan 12:28) „Ojcie! uwielbij imię twoje”. Odpowiedź Ojca była znacząca: „I uwielbiłem i jeszcze uwielbię”.

Bóg, pod wieloma względami, przyniósł chwałę swemu imieniu przez jednorodzonego Syna, poczynając od dzieł stworzenia (Jan 1:3; Kol. 1: 15-17). We wspaniałych uczynkach zbawienia dokonywanych na rzecz Kościoła i świata w Wieku Ewangelii i w Wieku Tysiąclecia, potem w dalszych dziełach stwarzania itd. w bezkresnych Wiekach, Bóg dodatkowo będzie słał swoje imię przez umiłowanego Syna, ponieważ we wzroście władzy Jezusa i pokoju nie będzie końca (Iz. 9:7).

Nieco później, z charakterystyczną skromnością i najwyższą radością w pełnieniu woli Ojca, za wszelką cenę, Jezus nie odniósł się do owej wielkiej chwały, zaszczytu i nieśmiertelności obiecanych Jemu w zmartwychwstaniu, oczekiwanych i ocenianych przez Niego, ale w nadzwyczajnej skromności i pokorze prosił Ojca tylko o przywrócenie Go do poprzedniego stanu. Jezus nie był najemnikiem (Jan 10:12) służącym za osobiste wynagrodzenie lub wyniesienie. On był zadowolony z Ojcowskiego uznania i oceniał to, że Ojciec Jego wybrał za swego przedstawiciela w dostarczeniu ceny okupu za Adama i jego ród. Skromnie poprosił Ojca „Ojcie! uwielbij mnie tą chwałą, jaką miałem u Ciebie, pierwaj niżeli świat był” (Jan 17:5). Oczywiście, nasz Pan nie służył Bogu z samolubnych pobudek.

OBECNA WALKA W IRANIE

PYTANIE: Co ma oznaczać, w odniesieniu do prorocstwa biblijnego, wrzawa w związku z odsunięciem od władzy szacha Iranu i towarzysząca temu walka? (Mimo, iż pytanie to było postawione w 1979 roku, jest nadal aktualne ze względu na proroczy charakter tej walki).

ODPOWIEDŹ: Jest to kolejny dowód wypełniania się Ps. 110:1,2,5,6.

Laskę mocy [Mesjasza, w.l.] twojej pośle Pan z Syjonu, mówiąc: Panuj w pośród nieprzyjaciół twoich [Jehowa przez Mesjasza stopniowo zakłada swoje królestwo, stopniowo też uderza królestwa obecnego złego świata — Dan. 2:35,44; Gal. 1:4 — i nie ustanie wcześniej aż wszystkie zostaną powalone a Królestwo Boże będzie założone].

„Pan po prawicy twojej [porównaj z w.l.] potrze królów w dzień gniewu swego [w czasie wielkiego ucisku od 1914 roku Pan 'potarł' królów, absolutnych monarchów, ostatnim był szach, pozbawiając ich władzy, chociaż niektórzy pozostali jako marionetki] ... potłucze głowę nad wielą ziem panującą”.

To (2), co wydarzyło się w Iranie jest kolejnym dowodem brzmienia siódmej trąby, antytypicznej jubileuszowej trąby (3 Moj. 25:9,10; Obj. 11:15; zob. *Nadszedł Czas*, rozdz.6), ogłaszającej wolność i sprawiedliwość dla ludzi, tu w laodycejskim okresie (*Laodycea* znaczy *sprawiedliwość dla ludu*), i założenie w krótkim czasie Królestwa Bożego na ziemi (Obj. 3:14-20). Utworzenie cywilnego rządu w Iranie da ludowi więcej wolności, jakiej im wcześniej odmawiano, chociaż niektórzy pod pewnymi względami ją utracą. Ogromne bogactwa szacha w wielkim stopniu zostaną użyte dla dobra prostych ludzi.

Ponadto (3), niedawne wydarzenia w Iranie, wydaje się, iż są częścią stopniowego przygotowywania ludzi do sytuacji jaka zaistnieje w czasie „ucisku Jakubowego” (Jer. 30:7), w drugiej jego części, przy końcu okresu anarchii w czasie wielkiego ucisku, kiedy ostatki narodów europejskich, azjatyckich i afrykańskich udadzą się do Izraela, aby kraj ten (Zach. 14:1-3), ciesząc się względnym spokojem i ogromnymi bogactwami, ograbić (Ezech. 38:10-23; 39:1-29). Mesech i Tubal (38:3) przedstawiają ludy Europy Północnej. Wcześniej Iran nosił nazwę Persja. W w.5 jest wymieniony pośród tych, którzy będą się sprzeciwiać Izraelowi i go grabić. Wskutek odcięcia przez nowe władze cywilne Iranu dalszych dostaw ropy dla Izraela (której wielką część otrzymywał z Iranu, pod rządami szacha) i obecna postawa gwałtownej niechęci Irańczyków do Izraelczyków wskazuje jak będą się kształtować sprawy w przyszłości.

Warto zwrócić uwagę, że Etiopia jest też w mieniona w w.5, która z upadkiem króla Haile Selasie w 1974 roku, ostatniego absolutnego monarchy, także przyjęła antyizraelską postawę. Libia (w.5) pod panowaniem prezydenta Kadafiego, być może, jest najbardziej antyizraelską ze wszystkich krajów Arabskich. BS '79,22.